RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIIe KAMER

A R R E S T

nr. van 28 september 2026
in de zaak

In zake:

bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten
kantoor houdend te

bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

het VLAAMSE GEWEST
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten
kantoor houdend te

bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 15 september 2026, strekt tot de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de bestemmingsbeslissing van het afdelingshoofd van de afdeling Dierenwelzijn van het departement Omgeving van de Vlaamse overheid van 8 september 2026 om de hond van verzoeker in volle eigendom toe te kennen aan het erkende asiel waar hij op dat ogenblik verblijft.

Verzoeker vordert dat, bij wijze van voorlopige maatregel, wordt bevolen dat de hond niet mag worden geadopteerd, verkocht, afgestaan of op enig andere wijze aan een derde overgedragen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking van 16 september 2026 werd de procedurekalender vastgesteld en werden de partijen opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 24 september 2026.

De nota met opmerkingen en het administratief dossier werden ingediend overeenkomstig de procedurekalender.

Staatsraad heeft verslag uitgebracht.

Advocaat , die verschijnt voor verzoeker, en advocaat , die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Op 15 juli 2026 doet de lokale politie vaststellingen inzake overtredingen op het dierenwelzijn met betrekking tot de hond van verzoeker.

3.2. Diezelfde dag wordt de hond in toepassing van artikel 72, § 1, van de Vlaamse Codex Dierenwelzijn van 17 mei 2024 bestuurlijk in beslag genomen.

3.3. Van de voormelde vaststellingen wordt op 15 juli 2026 een aanvankelijk proces-verbaal opgesteld.

3.4. Met een brief gedateerd op 29 juli 2026 wordt verzoeker door de verwerende partij uitgenodigd om zijn schriftelijk verweer in te dienen naar aanleiding van de inbeslagname en met het oog op de mogelijke bestemmingsbeslissing. Verzoeker wordt de gelegenheid geboden om ten laatste tegen 9 augustus 2026 zijn schriftelijk verweer in te dienen.

Op 6 augustus 2026 dient verzoeker zijn schriftelijk verweer in.

3.5. Op 12 augustus 2026 wordt verzoeker strafrechtelijk verhoord.

3.6. Op 8 september 2026 beslist het afdelingshoofd Dierenwelzijn van het departement Omgeving van de Vlaamse overheid in toepassing van artikel 72, § 3, van de Vlaamse Codex Dierenwelzijn van 17 mei 2024 om de hond van verzoeker in volle eigendom te geven aan het erkende asiel waar hij op dat ogenblik verblijft.

Dit is de bestreden beslissing.

IV. Herinnering aan de schorsingsvoorwaarden

4. Krachtens artikel 17, § 1, derde lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid slechts worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat de zaak te spoedeisend is voor een behandeling ervan in een beroep tot nietigverklaring en indien minstens één ernstig middel wordt aangevoerd waarvan het onderzoek zich leent voor een versnelde behandeling en waarmee de nietigverklaring van de bestreden beslissing *prima facie* kan worden verantwoord. Overeenkomstig paragraaf 5 van datzelfde artikel wordt de zaak behandeld bij uiterst dringende noodzakelijkheid en derhalve binnen een termijn van vijftien dagen of minder, wanneer zulks in het opschrift wordt vermeld.

V. Ernst van de middelen

Vooraf

5. Artikel 2, § 1, derde lid, van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 ‘tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State’ (hierna: algemene procedureregeling) is op grond van artikel 8, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 19 november 2024 ‘tot bepaling van de rechtspleging in kort geding en tot wijziging van diverse besluiten betreffende de procedure voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State’ – dat immers verwijst naar artikel 4, § 1, tweede lid, van dat besluit – van toepassing op een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid waarin, zoals te dezen, nog geen verzoekschrift tot nietigverklaring is ingediend.

De vordering moet bijgevolg een samenvatting van het middel bevatten als voor het middel een verdere uiteenzetting nodig is. Luidens voornoemd artikel 2, § 1, derde lid, van de algemene procedureregeling kan de ontstentenis van de samenvatting van de grief niet leiden tot de niet-ontvankelijkheid van het middel, maar luidens het verslag aan de Koning bij het koninklijk besluit van 21 juli 2023 ‘tot wijziging van diverse besluiten betreffende de procedure voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State’ dat deze verplichting invoerde, heeft “die ontstentenis […] als enig mogelijk gevolg voor de verzoeker dat de draagwijdte van zijn grief niet correct samengevat en dus begrepen wordt in het verslag van de auditeur en in het arrest” (*BS* 26 juli 2023, Ed. 2, 62.630).

Te dezen bevat het verzoekschrift weliswaar een uiteenzetting van het middel, maar geen samenvatting van de grieven in de zin van de voornoemde bepalingen, terwijl verzoeker wel aan de hand van zeer omstandige toelichtingen concreter ingaat op de argumenten die volgens hem het middel ondersteunen. Verzoeker geeft wel voor elk middel een beknopte “omschrijving”.

Uit wat voorafgaat, volgt dat, zeker in een kortgedingprocedure ingeleid bij uiterst dringende noodzakelijkheid waarin ook het recht van verdediging van de overige partijen is beperkt, verzoeker moet verdragen dat de Raad van State de grieven samenvat en begrijpt zoals hierna wordt gedaan.

Te dezen beschouwt de Raad van State de "omschrijving" van de middelen als de samenvatting van het middel.

6. Verzoeker voert in het eerste middel formeel de schending aan van de formelemotiveringsplicht en de materiëlemotiveringsplicht eensdeels en het redelijkheids-, het proportionaliteits- en het evenredigheidsbeginsel anderdeels. In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van de formelemotiveringsplicht, de materiëlemotiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel. Het past om eerst de schending van de formelemotiveringsplicht en de materiëlemotiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel te onderzoeken. De Raad van State gaat bij de beoordeling van de evenredigheid van de bestreden beslissing immers uit van de feiten zoals ze blijken uit de bestreden beslissing en waarvan verzoeker de onwettigheid niet heeft aangetoond. De vraag of het evenredigheidsbeginsel is geschonden, is bijgevolg pas aan de orde wanneer vaststaat dat de bestreden beslissing op zorgvuldige wijze tot stand is gekomen en op deugdelijke motieven steunt.

A. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

7. In het verzoekschrift voert verzoeker in het tweede middel de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, het materiëlemotiveringsbeginsel en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 'betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen' (hierna: wet van 29 juli 1991).

Hij vat het middel samen als volgt:

> "Tweede middel, genomen uit een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het materieel motiveringsbeginsel en de artikelen 2 en 3 van de Formele Motiveringswet;
> Doordat, de bestreden bestemmingsbeslissing niet steunt op motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar en draagkrachtig zijn;
> Doordat, de verwerende partij uit de eenmalige vaststellingen tijdens de afwezigheid van verzoekende partij afleidt dat sprake zou zijn van een aanhoudend patroon van ontoereikende verzorging, zonder dat enig onderzoek werd gevoerd naar de normale huisvesting en verzorging van de hond door verzoekende partij;
> Doordat, de verwerende partij het niet naleven van een aan de buurman meegedeelde maatregel en de door die buurman gecreëerde omstandigheden ten onrechte doorslaggevend aan verzoekende partij toerekent;
> Doordat, de verwerende partij de concrete engagementen en voorgestelde waarborgen van verzoekende partij niet deugdelijk heeft onderzocht en beoordeeld."

Beoordeling

8. De materiëlemotiveringsplicht houdt in dat iedere bestuurshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. Bij de beoordeling van de naleving van de materiëlemotiveringsplicht is de Raad van State niet bevoegd om zijn oordeel omtrent de feiten in de plaats te stellen van het oordeel van het bestuur. Hij is enkel bevoegd om desgevraagd na te gaan of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het die correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot zijn besluit is kunnen komen. Voorts mag enkel met de formeel uitgedrukte motieven rekening worden gehouden.

Aan een overheidsonderzoek kleeft het vermoeden van wettigheid. Om de onwettigheid van de motieven van de beslissing van het bestuur aan te tonen, mag een verzoeker niet volstaan met het louter ontkennen of in vraag stellen van de feitelijke elementen waarop de beoordeling door het bestuur berust. Het is zaak van verzoeker om aanwijzingen te verschaffen die het vermoeden wettigen of aantonen dat de door het bestuur in aanmerking genomen gegevens niet juist zijn.

9. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten het bestuur in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

Bij het onderzoek naar het afdoende karakter van de formelemotiveringsplicht moet voorts worden rekening gehouden met het geheel van de formele motivering en niet met een of meerdere onderdelen van de motivering op zich. De motivering in haar geheel moet immers afdoende zijn.

10. Krachtens het zorgvuldigheidsbeginsel moet elk bestuur zich gedragen zoals een voorzichtig en redelijk handelend bestuur, geplaatst in dezelfde omstandigheden. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt onder meer in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten, die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. Het bestuur is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat het met kennis van zaken kan beslissen.

Het komt aan verzoeker toe om met concrete gegevens aannemelijk te maken dat de handelwijze van het bestuur niet doet blijken van het

vereiste zorgvuldig handelen. Het formuleren door verzoeker van eigen aannames, veronderstellingen en kritieken zonder enig begin van bewijs, volstaat niet om aannemelijk te maken dat de bestreden beslissing op een onzorgvuldige wijze tot stand is gekomen.

11. De bestreden beslissing geeft een overzicht van de vaststellingen die blijken uit het proces-verbaal, het dierenartsverslag, het verhoor van verzoeker en het verhoor van de buurman aan wie de hond tijdens de vakantie van verzoeker werd toevertrouwd, en verwijst naar de inlichtingen ingewonnen bij de behandelende dierenarts. Voorts is de bestreden beslissing als volgt formeel gemotiveerd:

> "Uit bovenstaande blijkt dat:
> - de hond niet werd gehouden volgens zijn fysiologische en ethologische behoeften, waardoor zijn welzijn ernstig werd geschaad:
> ▪ De hond werd gehouden in onhygiënische omstandigheden, wat gezondheidsrisico's kan inhouden.
> ▪ De hond beschikte niet over een comfortabele ligplaats.
> ▪ De hond werd tijdens erg warme temperaturen opgesloten in een ren, waardoor de hond onvoldoende kon ontsnappen aan de hitte.
> ▪ Er was een onaangename geur aanwezig in de omgeving van een dier met een erg gevoelige reukzin.
> - betrokkene heeft nagelaten zijn dier de nodige basisverzorging en medische zorgen te bieden:
> ▪ De hond heeft een onverzorgde, stinkende vacht met veel klitten.
> - gezien de tuin niet volledig afgesloten kan worden en de beperkte bespiering bij de hond, er aanwijzingen zijn dat de hond langdurig in de ren moet verblijven. Dit biedt onvoldoende fysieke en mentale stimulatie, wat kan leiden tot fysiek en psychisch lijden;
> - [verzoeker] onvoldoende inziet dat hij als eigenaar te allen tijde instaat voor het welzijn van de hond, ook bij afwezigheid of verblijf in het buitenland;
> - [verzoeker] verklaart dat hij de ren gekuist heeft voordat hij op reis vertrok. Echter is betrokkene op 13/07/2026 op reis vertrokken en is de hond op 14/07/2026 [lees: 15/07/2026] in beslag genomen. De verklaringen van betrokkene stroken niet met de vaststellingen door de politie en trekken de verklaringen van betrokkene in twijfel;
> - [verzoeker] de hond tijdens zijn vakantie wou onderbrengen bij]. Echter kon de hond daar enkel in de tuin en was daar geen schuilhok voor de hond aanwezig;
> - [verzoeker] onvoldoende concrete afspraken heeft gemaakt betreffende de huisvesting en verzorging van de hond alvorens op vakantie te vertrekken. Hij legt de verantwoordelijkheid deels bij echter was hij ervan op de hoogte dat een verstandelijke beperking heeft;
> - [verzoeker] de verantwoordelijkheid voor de aangetroffen situatie bij legt, wat erop wijst dat hij onvoldoende inzicht heeft dat de vastgestelde huisvesting

onvoldoende tegemoetkomt aan de noden en behoeften van de hond. Hierdoor zijn er onvoldoende garanties dat de situatie zich niet zal herhalen in de toekomst;
- de hond een onverzorgde, stinkende vacht had, wat erop wijst dat de aangetroffen situatie geen momentopname was, maar een aanhoudend patroon van onaangepaste huisvesting en ontoereikende verzorging.
Uit bovenstaande blijken onvoldoende garanties dat het welzijn van de hond gewaarborgd kan worden, waardoor een teruggave onverantwoord zou zijn."

12. Verzoeker brengt tegen deze formele motivering diverse argumenten aan, waarbij hij geïndividualiseerde motieven van de bestreden beslissing bekritiseert. Verzoeker verliest daarbij uit het oog dat – zoals hiervoor uiteengezet – bij het beantwoorden van de vraag of een bestuurshandeling afdoende formeel en materieel is gemotiveerd, de motivering in haar geheel moet worden bekeken. *Prima facie* stelt de Raad van State vast dat de argumenten van verzoeker niet tot de conclusie nopen dat de formele motivering, als geheel bekeken, niet afdoende of draagkrachtig zou zijn noch de conclusie zou wettigen dat de bestreden beslissing niet zou steunen op in rechte en in feite aanvaardbare motieven die op een zorgvuldige wijze zijn vastgesteld.

13. In de mate dat verzoeker aanvoert dat de bestreden beslissing in belangrijke mate steunt op de toestand waarop de hond op 15 juli 2026 werd aangetroffen en de verantwoordelijkheid daarvoor afschuift op een buurman – waar de hond tijdens zijn afwezigheid zou verblijven –, gaat verzoeker eraan voorbij dat de bestreden beslissing *prima facie* ook steunt op vaststellingen die verder reiken dan de acute toestand van 15 juli 2026 en de eventuele verantwoordelijkheid van de buurman daarin.

14. In de mate dat verzoeker het motief tegenspreekt dat hij onvoldoende afspraken zou hebben gemaakt met de buurman die voor de hond zou zorgen, stelt de Raad van State *prima facie* vast dat verzoeker wel gewag maakt van afspraken, maar die op geen enkele wijze aannemelijk maakt, terwijl de verklaring van de buurman in kwestie in strijd lijkt met de afspraken die volgens verzoeker zouden zijn gemaakt.

15. In de mate dat verzoeker aanvoert dat hij maatregelen heeft voorgesteld om ieder toekomstig risico uit te sluiten en zich bereid heeft getoond de voorgestelde onderzoeken en behandelingen te laten uitvoeren, toont verzoeker *prima facie* niet aan dat de bestreden beslissing op het ogenblik dat ze werd genomen, niet zou steunen op afdoende en draagkrachtige motieven. De wettigheid van de bestreden beslissing moet immers worden beoordeeld op het ogenblik dat ze werd genomen.

16. Voorts wijst verzoeker erop dat de door de politie opgelegde maatregel, om de hond tijdens de warmste uren van de dag niet in de ren te laten verblijven, aan zijn buurman werd meegedeeld, doch niet aan hem. Daargelaten dat dit argument verzoeker niet ontslaat van zijn verantwoordelijkheid over de hond, met inbegrip van het zorgen voor een gepaste opvang tijdens zijn vakantie, maakt verzoeker daarmee *prima facie* niet aannemelijk dat de bestreden beslissing, gelet op het geheel van de formele motivering, niet zou steunen op afdoende en draagkrachtige motieven.

17. Wat de materiële vergissing in de bestreden beslissing inzake de datum van de inbeslagname van de hond betreft, wordt *prima facie* het standpunt van de verwerende partij bijgevallen, dat die materiële fout geen afbreuk doet aan de kern van de formele motivering.

18. Wat de door een dierenarts vastgestelde toestand van de vacht van de hond betreft, maakt verzoeker – gelet op die bevindingen – *prima facie* niet aannemelijk dat de verwerende partij daaruit niet zou mogen afleiden dat dit geen momentopname was, maar getuigt van een aanhouden patroon van onaangepaste huisvesting en ontoereikende verzorging. Dezelfde vaststelling geldt *prima facie* voor de conclusies die de bestreden beslissing trekt uit de bevindingen door de dierenarts over de beperkte bespiering van de hond en de vaststelling door de verbalisanten dat de tuin waarin de hond vrij zou rondlopen, niet behoorlijk is afgesloten. Het louter tegenspreken of ontkennen van die gegevens volstaat niet

om het vermoeden van wettigheid, waarmee de bestreden beslissing is bekleed, te weerleggen.

19. Uit wat voorafgaat, volgt dat verzoeker *prima facie* niet overtuigt dat de bestreden beslissing de materiëlemotiveringsplicht, de formelemotiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel schendt.

20. Het tweede middel is niet ernstig.

B. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

21. In het verzoekschrift voert verzoeker in het eerste middel de schending aan van het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel, het proportionaliteitsbeginsel, het materiëlemotiveringsbeginsel en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Hij vat het middel samen als volgt:

> "Eerste middel, genomen uit een schending van het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel, het proportionaliteitsbeginsel, het materieel motiveringsbeginsel en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, hierna de Formele Motiveringswet;
> Doordat, de verwerende partij heeft nagelaten concreet te onderzoeken of minder verregaande maatregelen mogelijk waren, minstens doordat uit de bestreden beslissing niet afdoende blijkt waarom een teruggave van de hond onder voorwaarden geen afdoende waarborgen voor het welzijn van de hond kon bieden;
> Doordat, de verwerende partij, hoewel verzoekende partij zich uitdrukkelijk bereid verklaarde om alle noodzakelijk geachte maatregelen nauwgezet na te leven en controles toe te laten, onmiddellijk heeft gekozen voor de definitieve eigendomsoverdracht van de hond aan het dierenasiel;
> Doordat, de gekozen maatregel disproportioneel is in het licht van het nagestreefde doel, namelijk het verzekeren van het welzijn van de hond."

Beoordeling

22. Een schending van het redelijkheidsbeginsel (of van het evenredigheidsbeginsel, dat er een bijzondere toepassing van is) als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, veronderstelt dat het bestuur bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij de haar toegekende discretionaire beoordelings- of beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Van een schending van het redelijkheidsbeginsel (en van het evenredigheids-beginsel) kan slechts sprake zijn wanneer een beslissing, waarvan is vastgesteld dat ze berust op deugdelijke grondslagen, inhoudelijk dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon of, nog, er een zodanige wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing, dat het niet denkbaar is dat een ander zorgvuldig handelend bestuur in dezelfde omstandigheden tot die besluitvorming zou komen of die beslissing zou nemen. De Raad van State is in de uitoefening van zijn wettigheidstoezicht enkel bevoegd om, desgevraagd, na te gaan of het bestuur op grond van de juiste en correct beoordeelde feitelijke gegevens, in redelijkheid tot de bestreden beslissing is kunnen komen. Het komt de Raad van State evenwel niet toe zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van het bevoegde bestuur.

De Raad van State gaat bij de beoordeling van de redelijkheid of de evenredigheid van de bestreden beslissing uit van de feiten zoals ze blijken uit de bestreden beslissing en waarvan verzoeker de onwettigheid niet heeft aangetoond, getoetst aan de door verzoeker in het middel aangevoerde argumenten die volgens verzoeker doen blijken dat de bestreden beslissing het redelijkheids- of het evenredigheidsbeginsel miskent.

23. De draagwijdte van de materiëlemotiveringsplicht en de formelemotiveringsplicht werd hiervoor uiteengezet (zie *supra*, nrs. 8-9). Er wordt naar verwezen.

24. De bestreden beslissing motiveert waarom de hond in volle eigendom wordt gegeven aan het erkende dierenasiel. De enkele omstandigheid dat

verzoeker zich niet kan vinden in de formele motivering of meent dat die verder moet gaan, maakt de bestreden beslissing daarom niet onwettig. Een positieve motivering, waarom voor de bestreden beslissing is gekozen, volstaat. Uit de gehele motivering blijkt *prima facie* waarom de hond niet aan verzoeker wordt teruggeven. In die omstandigheden verplicht de formelemotiveringsplicht in beginsel niet dat bijkomend wordt gemotiveerd waarom voor geen andere, minder ingrijpende, bestuurlijke maatregel wordt geopteerd. In de mate dat het eerste middel van het tegendeel uitgaat, faalt het *prima facie* in rechte.

25. Voorts betwist verzoeker de evenredigheid van de bestreden beslissing omdat dit het eerste incident was met de afdeling Dierenwelzijn, omdat hij in het buitenland verbleef en de zorg voor de hond had overgedragen aan een buurman, omdat de door de politie opgelegde maatregel tijdens zijn vakantie niet aan verzoeker werd gecommuniceerd, en omdat verzoeker zich bereid verklaarde alle redelijke maatregelen na te leven. Volgens verzoeker is de verhouding tussen de vastgestelde feiten en de bestreden beslissing zoek en zijn de gevolgen onevenredig zwaar.

Met deze loutere betwisting toont verzoeker *prima facie* niet aan dat de verwerende partij door de bestreden beslissing te nemen de grenzen van een redelijke uitoefening van haar discretionaire bevoegdheid is te buiten gegaan. Het loutere gegeven dat een beslissing streng is, betekent niet dat ze onredelijk is.

26. In de mate dat verzoeker opnieuw enkele geïndividualiseerde motieven van de bestreden beslissing in vraag stelt, wordt verwezen naar de prima-faciebeoordeling van het tweede middel.

27. Uit wat voorafgaat, volgt *prima facie* dat verzoeker niet aantoont dat de bestreden beslissing het redelijkheids- en het evenredigheidsbeginsel, de materiëlemotiveringsplicht of de formelemotiveringsplicht schendt.

28. Het eerste middel is niet ernstig.

VI. Voorlopige maatregel

Vordering tot het opleggen van een voorlopige maatregel

29. Verzoeker vraagt dat de Raad van State bij wijze van voorlopige maatregel zou bevelen dat de hond niet mag worden geadopteerd, verkocht, afgestaan of op enig andere wijze aan een derde overgedragen.

Beoordeling

30. Daar uit wat voorafgaat, blijkt dat niet is voldaan aan de voorwaarde dat minstens één ernstig middel wordt aangevoerd en op grond daarvan de voorliggende vordering tot schorsing moet worden verworpen, moet de accessoire vordering tot het opleggen van een voorlopige maatregel hetzelfde lot ondergaan.

VII. Conclusie

31. Er is niet voldaan aan ten minste één van de voorwaarden gesteld in artikel 17, §§ 1 en 5, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State die cumulatief vervuld moeten zijn, wil een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden toegewezen.

VIII. Rechtsplegingsvergoeding

32. De Raad van State kan luidens artikel 30/1, § 1, eerste lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State een rechtsplegingsvergoeding toekennen, die een forfaitaire tegemoetkoming is in de kosten en de honoraria van de advocaat van de in het gelijk gestelde partij, te dezen de verwerende partij.

33. In zoverre de verwerende partij vraagt om een bedrag van 840 euro toe te kennen, wordt erop gewezen dat het basisbedrag van de

rechtsplegingsvergoeding thans 770 euro bedraagt en dat de verhoging van de rechtsplegingsvergoeding met 20 %, overeenkomstig artikel 67, § 2, van de algemene procedureregeling, slechts geldt als de vordering tot schorsing volgens een procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend wordt en gepaard gaat met een beroep tot nietigverklaring. Ze geldt niet bij een afzonderlijke vordering tot schorsing wegens uiterst dringende noodzakelijkheid, zoals te dezen.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt de vordering tot schorsing en tot het opleggen van voorlopige maatregelen.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, begroot op een rolrecht van 200 euro, een bijdrage van 26 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 770 euro, die verschuldigd is aan de verwerende partij.

Dit arrest is uitgesproken op achtentwintig september tweeduizend zesentwintig, door de Raad van State, XIIe kamer, samengesteld uit:

, staatsraad, waarnemend voorzitter

bijgestaan door

, griffier.

De griffier **De voorzitter**